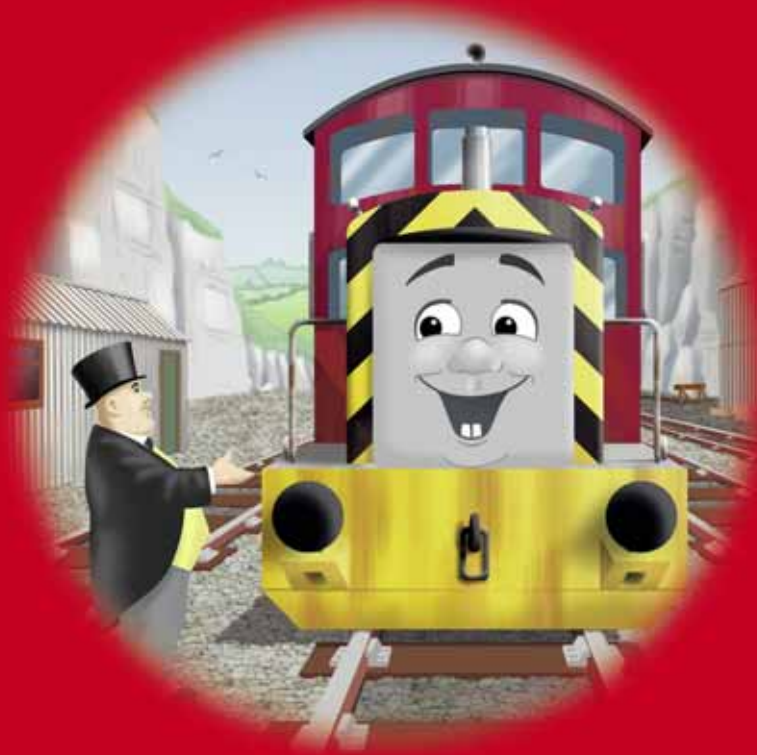

Obsah

strana

Gordon

7

Duncan

21

Salty

35

Duck

49

Henry

63

Gordon

K VLAKŮM

**Povím vám příběh
o velké mašině jménem
Gordon. Byl to ohromný
chlubil a myslel si, že nad
něj není. Ale pak se
jednoho dne přihodilo
něco, co ho donutilo se
nad sebou zamyslet...**

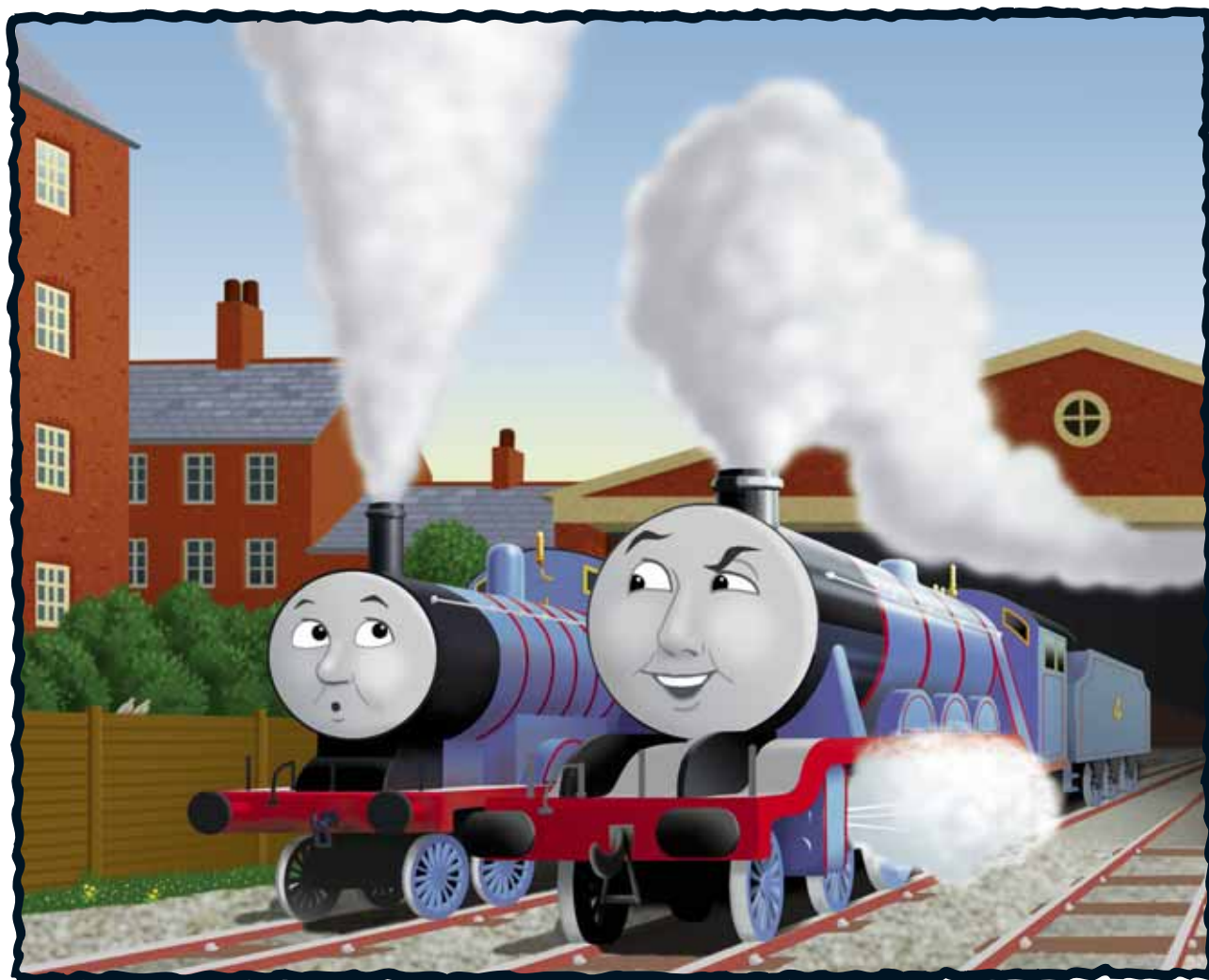

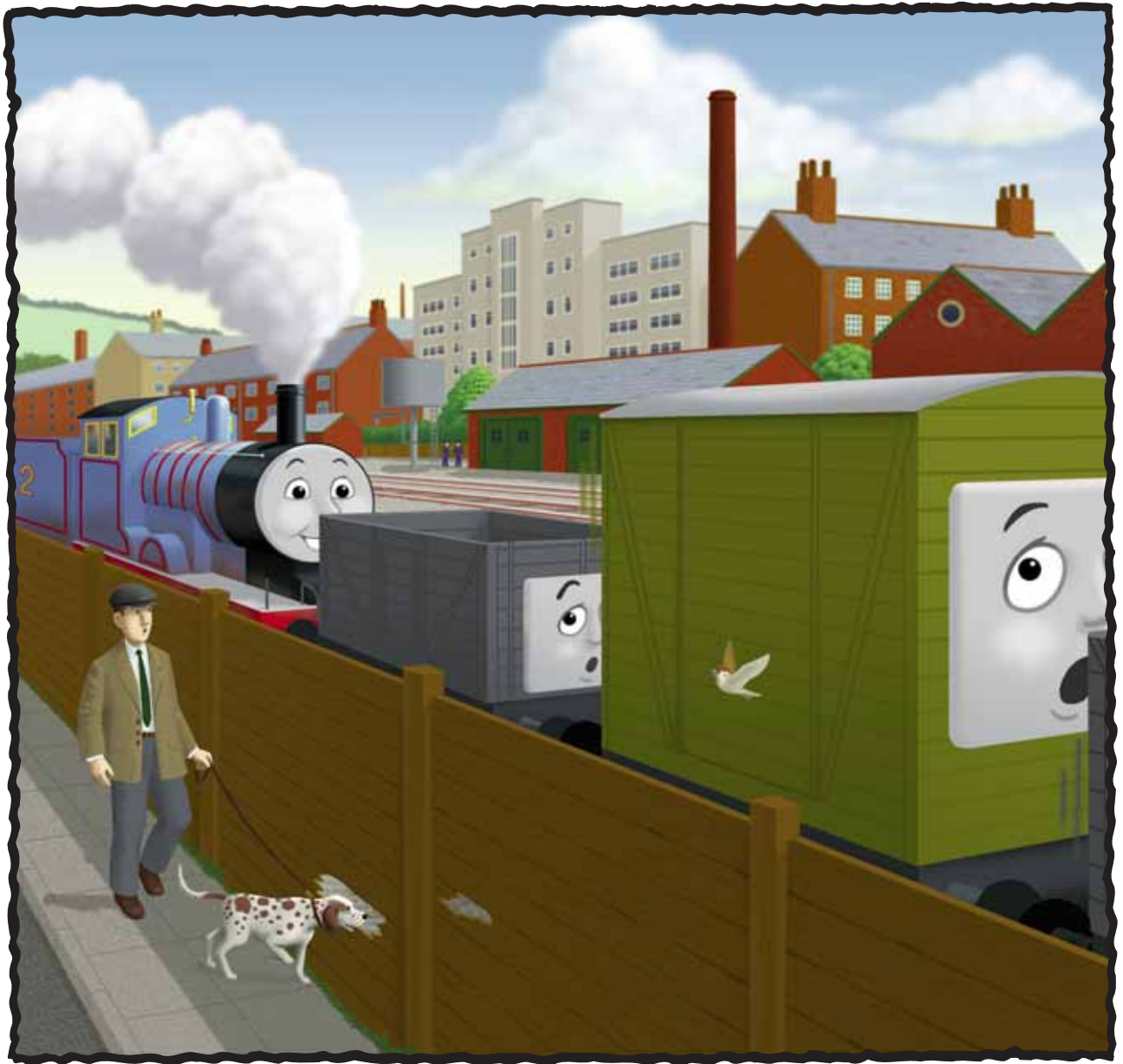
Gordon se neustále vychloubal a poučoval ostatní mašinky, jak se mají chovat.

Jednoho dne se předváděl před Edwardem.

„Dneska odpoledne se dívej, jak tudy prosvištím s rychlíkem. Bude to báječný pohled pro někoho, kdo jenom posunuje vagony.“

A než odjel, ještě dodal: „A nehraj si s těmi vagony, Edwarde. Ne že by na tom bylo něco špatného, ale zkrátka se to nesluší.“

Edward si Gordona nevímal. Hrát si s vagony přece byla taková švanda! Vždycky k nim zezadu přijel a DUC! Strčil do nich. Pak hned zastavil a ty hloupé vagonky narážely jeden do druhého.

„Ójé! Ójé!“ naříkaly. „Copak se to děje?“

Edward si takhle hrál, dokud k sobě nesrazil všechny vagony. Pak se zastavil a odpočíval.

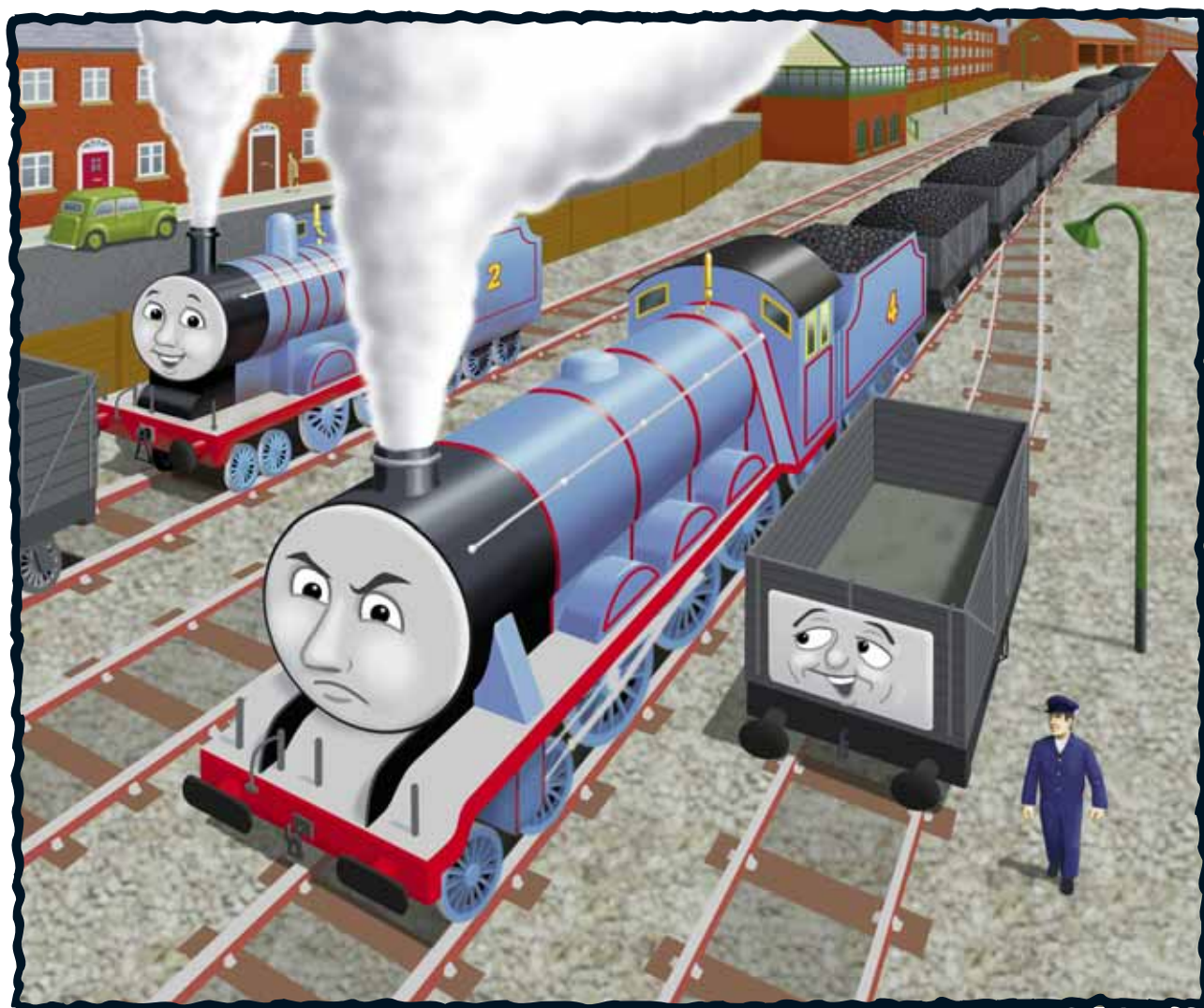
Vtom Edward zaslechl pískání. Byl to Gordon a vypadal moc rozezleně.

Místo aby táhl pěkné nablýskané vagony s cestujícími, lopotil se se špinavými vagony naloženými uhlím!

„Já a nákladní vlak!“ supěl. „To nenechám jen tak!“

Gordon se šinul pomalu po trati a za ním drkotaly vagony.

Edward se zasmál a šel si najít další vagony na hraní.

Ale zakrátko tu byl malér. Za Edwardovým strojvedoucím přiběhl posunovač.

„Gordon nemůže vyjet kopec,“ řekl. „Prosím tě, nezajeli byste ho s Edwardem trochu postrčit?“

Edward našel Gordona v půlce kopce. Jeho strojvedoucí se na něj moc zlobil.

„Vůbec se nesnažíš!“ křičel na Gordona.

„Nedokážu to,“ odpověděl Gordon. „Ty hloupé vagony s uhlím mě táhnou zpátky.“

Edward dojel za Gordonův brzdařský vůz a zahvízdal, že je připravený pomoci.

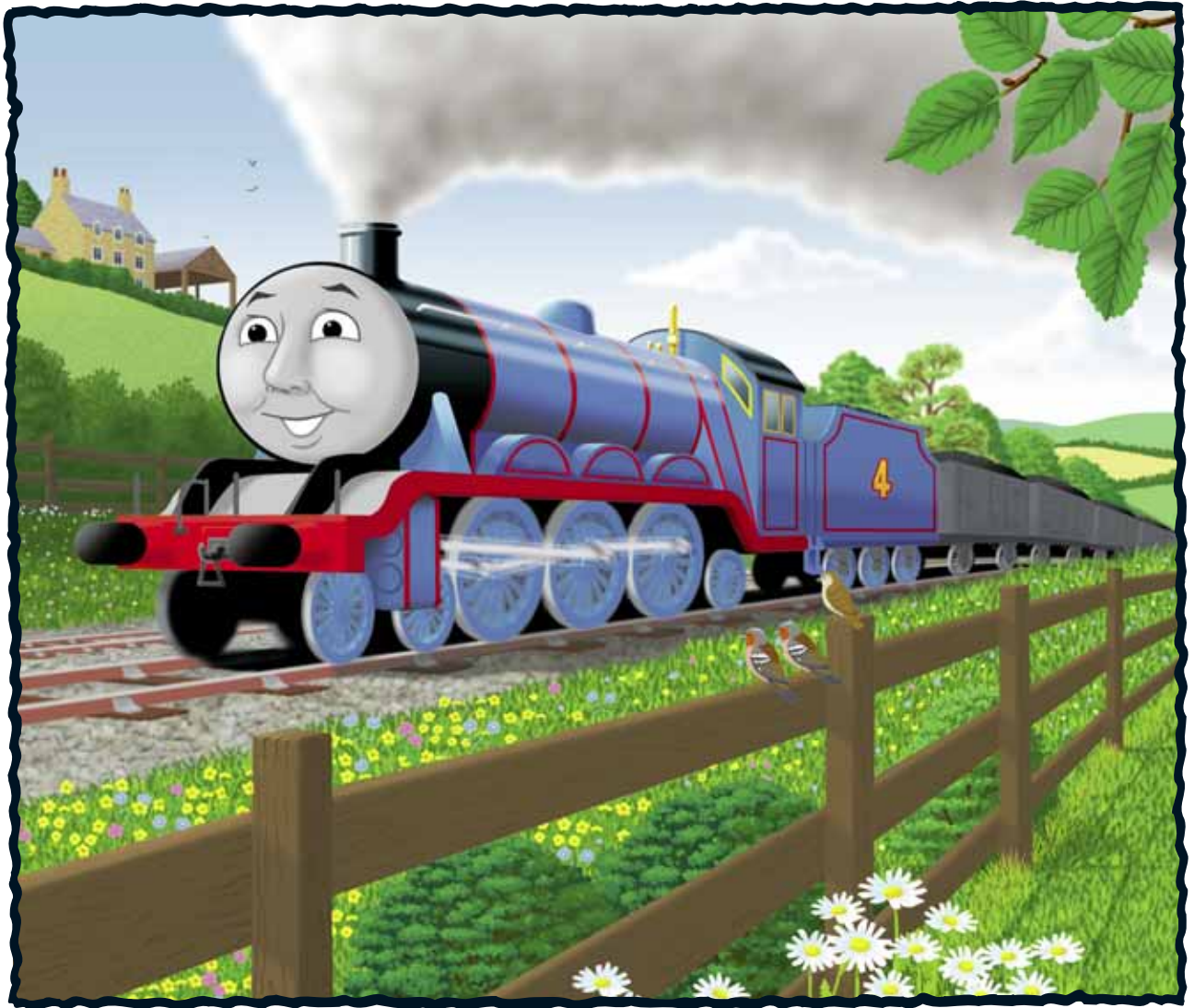
„To nebude k ničemu,“ supěl Gordon. „Jen počkej a uvidíš,“ odpověděl Edward.

Průvodčí zapískal na píšťalku a Gordon táhl a Edward tlačil, co jim síly stačily.

„To nepůjde, to nepůjde, to nepůjde,“ oddechoval ztěžka Gordon.

„Už to půjde, už to půjde, už to půjde,“ funěl Edward.

Edward supěl a funěl a tlačil, co to šlo. A netrvalo dlouho a Gordon byl na kopci.

„To jsem ale pašák!“ pyšně se nadouval Gordon, jako by zapomněl na Edwardovu pomoc. Ani nepoděkoval a pokračoval do další stanice.

Ale tlustý kontrolor Edwardovi poděkovat nezapomněl. Hned druhý den mu nechal udělat krásný modrý nátěr s červenými pruhy.

A Gordon? Ten se pořád vychloubal a pořád poučoval mašinky, jak se mají chovat. Večer si vzal na mušku Henryho.

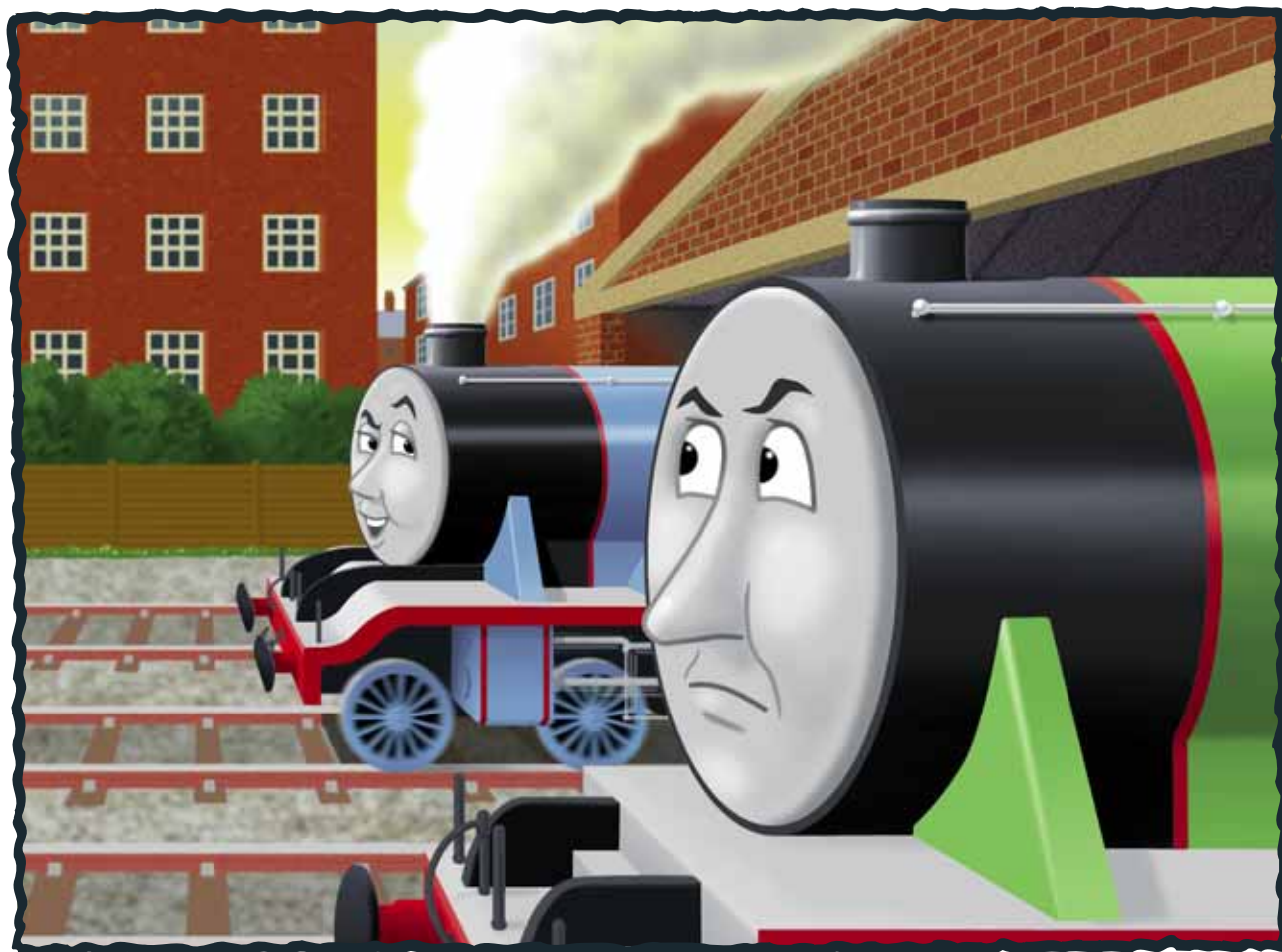
„Henry moc píská,“ prohlásil Gordon. „Solidní mašinky ve stanicích nikdy nepískají nahlas. Ne že by na tom bylo něco špatného, ale zkrátka se to nesluší.“

Chudák Henry by se nejradyji propadl do země. „Nic si z toho nedělej,“ zašeptal Percy. „Mně se tvoje pískání líbí.“

Druhého dne ráno Gordon při výjezdu z depa zavolal na Henryho: „Měj se, Henry! A nezapomeň, co jsem ti říkal o tom pískání!“

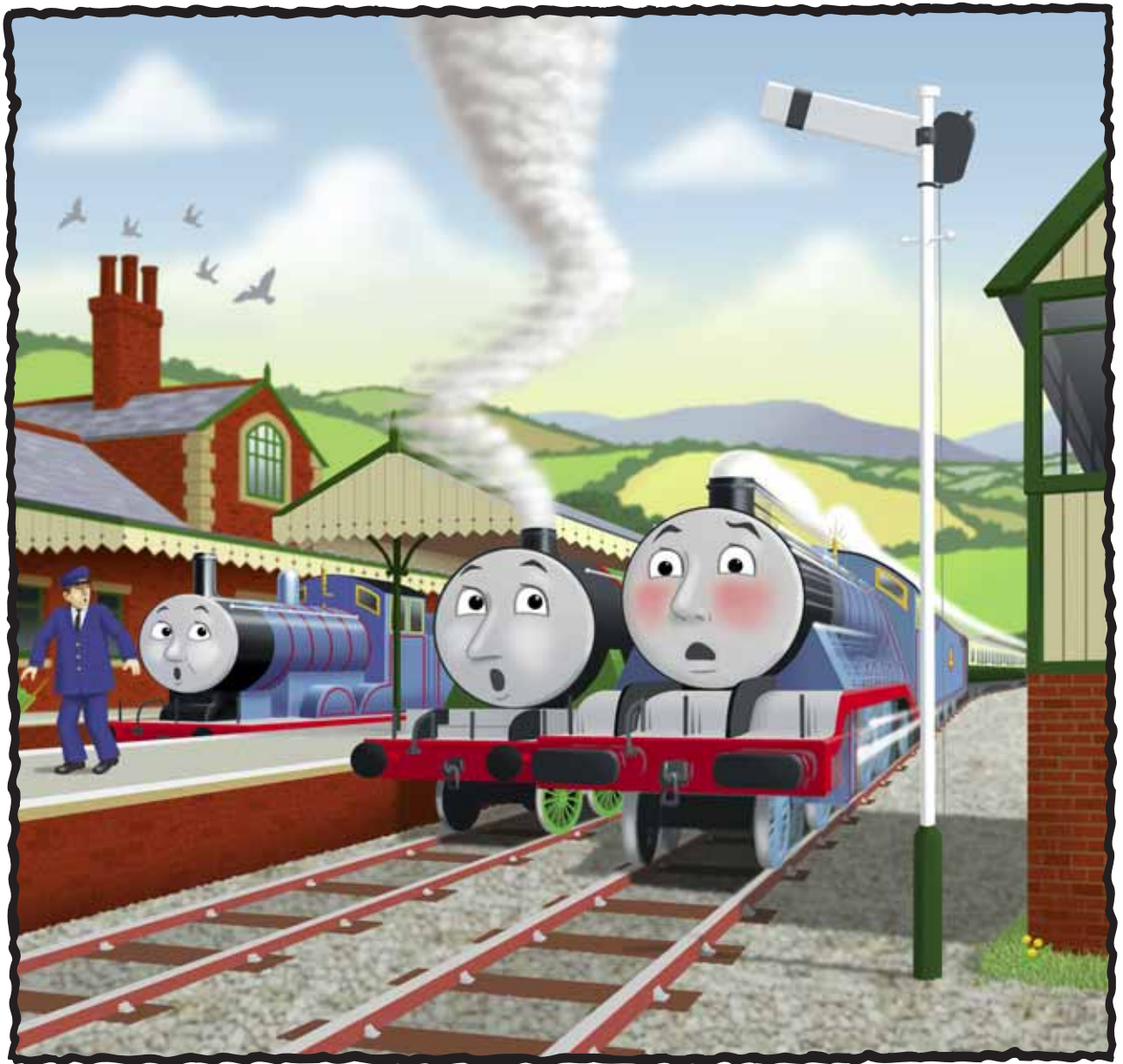
Odpoledne jel Henry do Edwardovy stanice s osobním vlakem.

„Hola hoj, Henry,“ pozdravil Edward. „Včera mi tvoje veselé pískání spravilo náladu.“

„Děkuju, Edwarde,“ usmál se Henry. „Pssst! Neslyšíš něco?“

Edward poslouchal. Z dálky se k nim rychle blížil ostrý hvizd lokomotivy.

„To vypadá na Gordona,“ řekl Edward. „Ale takhle přece Gordon nikdy nepíská.“

Ale byl to Gordon. Uháněl z kopce omračující rychlostí. Klapka jeho píšťaly nešla zavřít a Gordon hvízdal jako o život.

S ostrým pískotem prosvištěl stanicí a byl zase pryč.

„Páni!“ vyhrkl Edward a podíval se na Henryho.

„Ne že by na tom bylo něco špatného, ale zkratka se to nesluší,“ rozesmáli se Henry s Edwardem, až se jim třásla kolečka.

Mezitím Gordon hvízdal po kolejích. Lidé vybíhali z domů, hasiči vyjžděli k domnělému požáru a staré dámy pouštěly v šoku plné nákupní tašky na zem.

Byl to příšerný zvuk. Nosiči zavazadel a cestující si zacpávali uši. Prsty v uších měl i tlustý kontrolor.

„Pryč s ním,“ zvolal přísně. „A umlčte ho!“ Hlučný Gordon smutně odsupěl z nástupiště.

Pískal, když přejížděl výhybku. Pískal na vedlejší koleji. Nakonec kvůli tomu ze stanice utekl i poslední nahlučný cestující!

Pak nahoru vylezli dva opraváři a připevnili záklopku píšťaly na své místo. A konečně bylo ticho.

Gordon se vplížil do depa. Byl moc rád, že tam nikdo není. Nestál o to, aby si z něj ostatní mašinky utahovaly.

Večer se mašinky vrátily do depa.

„Ne že by na tom bylo něco špatného,“ zamumlal Edward, „ale zkrátka se to nesluší.“ A všechny lokomotivy propukly v hurónský smích. Všechny až na Gordona.

Od té doby byl Gordon mnohem skromnější a zamlklejší. A určitě mu to vydrželo déle než jen jeden den!

